

AVE MARIA

ŠTEV. (NO.) 18.

SEPTEMBER 4th 1920.

LETO (VOL.) XII.

AVE MARIA.

Izhaja vsako drugo soboto
Published every second Saturday by
FRANCISCAN FATHERS
in the interest of the Order of
St. Francis.

1852 W. 22nd PL. CHICAGO, ILL.
Naročnina \$2.00 na leto. — Subscription
Price \$2.00 a Year.

Published and distributed under permit
(No. 650). authorized by the Act of Oct.
6, 1917. on file at the Post Office of
Chicago, Ill. By order of the President,
A. S. Burleson. Postmaster General.

Entered as second-class matter Oct. 20,
1919. at the post office at Chicago, Ill.,
under the Act of March 3, 1879. Accep-
tance for mailing at special rate of Oct.
3, 1917. authorized October 25, 1919.

V ZALOGI "AVE MARIA" IMA-
MO SLEDEČE KNJIGE.

MOLITEVENE KNJIGE.

**Amerikanski Slovenski molitve-
nik.** — Spisal Rev. K. Zakrajšek. —
Prvi in edini slovenski molitvenik
tiskan v Ameriki. Ima najvažnejše
molitve tudi v anleščini. \$1.25.

**Obrednik DRUŠTVA KRŠČAN-
SKIH MATER.** — Spisal Rev. K.
Zakrajšek, OFM.

**Sedemnedeljska pobožnost pred
praznikom Žalostne Matere Božje.**
Mala priročna knjižica za vse častil-
ce Marijine zlasti za članice Mate-
rinskih društev. Premišljevanje in
molitve in navodilo, kako opraviti to
pobožnost. Spisal Rev. K. Zakraj-
šek. 12c.

**Obradnik SPOLKU KATOLI-
CKYCH MATIEK.** Obradnik druš-
tev Krščanskih mater v slovaščini
Spisal Rev. K. Zakrajšek. 50c.

KRIŽEV POT, v obliki male bro-
šurice. Križev pot je najbolj prilju-
bljena pobožnost za naše večernice.
Toda pobožno se more opraviti še le,
ako ima vsak vernik svojo knjižico
v rokah. Zato ima večina cerkev
že te knjižice v zalogi, da je dobi
vsak ko pride k pobožnosti. Ako se
jih po najmanj sto kosov naroči, da-
mo znaten popust. 15c.

BODI MOJ, molitvena knjiga z
velikimi črkami. \$2.00.

Marija Kraljica Src. Molitvenik
častilcev Marijinih. Lepa knjižica
za vsakega. Stane \$1.50.

Sveta Spoved. Molitvena in pod-
učna knjižica. Jako jo priporočamo
vsem in vsakemu. Koliko svetih spo-
vedi je nevrednih in koliko slabih,
ker manjka pravega poduka o sveti
spovedi. Stane \$1.00.

Šmarnice (Vole). Lepa premišlje-
vanja o Mariji, katero tudi priporo-
čamo. Stane \$1.50.

KNJIGE ZA DUHOVNO BRANJE.

SVETO PISMO (Holy Bible).
Novi zakon. Krasno preveden. Te
knjige smo Slovenci že dolgo pogre-
šali. Rojaki gotovo boste segli po
tej knjigi, da je bode imela vsaka
katoliška hiša! Stane \$2.50.

Na poti v večnost. Krasna knjiga,
katero bi moral vsak kristijan preči-
tati. Koliko krasnih in lepih naukov
in sicer tako poljudno — ti podaja.
"So trenutki, ko se duša zbere, ozre
in poglobi sama v sebe, v trenutku
miru in pokoja v sredi morda sicer
burnega življenja. To so trenutki, ko
se zdi, da slišimo, kako udarjajo
angelske peroti, skrivnostni šum, ki
napolnjuje svetišče, komaj slišni gla-
sovi, be se de polne tolažbe. Srečne
ure! V takem trenutku se dvigne
duša na perotih krščanske misli v
svet čistih idej in njenemu pogledu
se odpre nov svet, poln svetlobe in
žar sreče." Tako piše pisatelj v
uvodniku. Res ta knjižica bode mar-
sikoga privedla v te višave čistih i-
dealov in načel in vzvišenih misli.

Sveta Ana. Molitvenik z velikimi
črkami. Češčenje svete Ane se je
zadnja leta silno razširilo. Velike
božje poti so nastale v Ameriki, ta-
ko v New Yorku, tako v Kanadi, ta-
ko pri sveti Ani v Ill. Veliko čudo-
žnih ozdravljenj se zgodi vsako leto
ob priliki pobožnosti Nji v čast. Vsi
častilci svete Ane, zlasti naše žene,
se bodo te knjige gotovo zveselile.
Stane \$2.00.

Hvala Božja, molitvenik. Stane
\$1.50.

Rojaki naročite to knjižico! Krasna
je. Stane \$1.25.

SLOVENSKI GOFINE. Ta knji-

ga je dobro poznana med Slovenci.
To je razlaga vseh svetih evange-
lijev in vseh cerkvenih praznikov in
molitev in sploh celega cerkvenega
leta. Ta knjiga je zlata vredna knji-
ga zlasti za one hiše, kjer žive daleč
od cerkve, kjer nimajo slovenskega
duhovnika. Koristna je za bolnike.
Stane \$3.00.

**Življenje svetnikov in svetnic bo-
žjih.** Beseda mičejo, zgledi vlečejo,
pravi pogovor. Tako vlečejo lepi
zgledi svetih mož in žena tudi nas za
seboj v posnemanje njih lepih čed-
nosti, njih čistega svetega in boga-
boječega življenja. Stane \$4.00.

**Skrivnost Presvetega Rešnjega
Telesa.** Spisal Dr. Valjavec. V kra-
sni slovenščini in v jako priprosti
besedah govori pisatelj v tej knjigi o
največji skrivnosti naše svete vere.
Zanimivo je poglavje o "Čudežih
presvetega Rešnjega Telesa," ki so
se zgodili po raznih krajih tekom
stoletij. Drugi del knjižice govori o
svetem obhajilu. Da ne dobimo sadu
svetih obhajil, je krivo to, ker se ne
znamo zanj dovolj pripraviti. Ta knji-
žica da jako lep poduk. Prečitaj to
poglavje in ravnaj se po njem in
videl bodeš, kako vse drugačni bodo
vspani tvojih svetih obhajil. Knji-
žica stane \$1.00.

Anton Keržič: Osmerno blagrov. —
Ta knjižica je že dobro znana. In
kdo je še ni prečital ne enkrat po-
večkrat. Da, Da! Ko bi mi mislili
na ta blagra, ko bi mi v teh blagih
iskali svoje sreče, kako gotoveje in
koliko lažje bi jo našli. Rojaki, či-
tajte ta knjižico! Stane \$1.25.

Vzorniki prvega svetega obhajila.
To so zgledi svetih dečkov in deklic
za prvo sveta obhajilo. Tu se kaže,
kolike važnosti za celo poznejše člo-
veško življenje je prvo sveto obhaji-
lo. Prvo sveto obhajilo je po-
gosto podlaga celega življenja.
In obratno. Matere, prečitajte te
lepe zgledne in videle boste! Stane \$1.

Večna Molitev, je ročna knjižica
za častilce presvetega Zakramenta.
Vsi se je bodo gotovo zveselili, kajti
pogrešali smo jo za čas vojske, kar
je nismo mogli dobiti. \$2.00.

ŠTEV. (NO.) 18.

SEPTEMBER 4th 1920.

LETO (VOL.) XII.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.00 za Evropo \$3.00

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.00 za Evropo \$1.50

List v obrambo sv. vere med Ameriškimi Slovenci.

Nekoliko prijateljskih besed.

ANGELJEV VARIHOV NEDELJA, se imenuje prva nedelja v mesecu septembru. S tem praznikom nas opozarja sveta cerkev na tistega vernega in zvestega spremljevalca, kateri hodi z nami od našega rojstva skozi celo življenje, korak za korakom, kateri nam neprenehoma neslišno sicer za telesno uho, vendar čutno za dušno uho, za naše srce, prigovarja k dobremu, nas navdahuje za starostitnost, nas svari pred hudim — to je naš **Angel Varih**.

Bog nam je dal v svoji neskončni ljubezni tega zvestega spremljevalca, da nam pomaga v našem življenju na težki poti proti nebesom.

O koliko zmag nad skušnjavami in poskušnjami življenja smo že zbojevali z njegovo pomočjo! Koliko zlega je že odvrnil od nas! Koliko svetih navdihov, svetih opominjevanj smo že sprejeli od njega.. To bomo izvedli še le enkrat pred sodbo, ko bode ta angel nastopil kot naša priča vsega dobrega, pa tudi vsega hudega, katero smo storili v življenju. Niti za trenutek nismo bili sami! Niti za trenutek nismo bili brez priče. Zato se pa nobeno naše dejanje, naj je bilo dobro, ali slabo, ni izvršilo brez njegove vednosti.

Angelj Varih je bil priča, ko smo se borili zoper skušnjave hrabro in stanovitno in smo zapodili sovražnika skušnjavca v beg.

Angelj varih je bil priča, ko smo vršili na njegovo prigovarjanje naša dobra dela, svoje molitve, dela usmil-

jenja in dela ljubezni.

Angelj varih je bil naša priča, ko smo trpeli krivico, ko nam je silila solza v oči, ko nam je srce krvavelo in ko smo zdihovali žalostni in stiskani.

Angelj Varih je bil priča, ko smo bili preganjani, ko smo sicer delali le dobro, za to pa želi samo preganjanje in zaničevanje.

Toda Angelj Varih je bil tudi priča, ako smo prestopali zapovedi božje, ravnali nasproti svojemu Bogu in njegovi sveti volji.

Angelj Varih je bil tudi priča, ko smo se udali strastem in se nismo zmenili ne za njegovo svarilo, ne za zapoved božjo, temveč poslušali svojega sovražnika — hudobnega duha.

Angelj Varih je bil priča, ko smo delali krivičo, ko smo morda spletkarili proti svojemu bližnjemu, kako bi mu škodili, kako bi ga uničili, kako bi podrli, kar je on sezidal.

Angelj Varih je bil priča, ko smo opuščali svoje dolžnosti, ko smo prelamljali petek, nedeljo in druge dolžnosti.

Da vsega tega je bil priča ta naš zvesti prijatelj!

Toda ta naš tako zvesti prijatelj in spremljevalec bode šel tudi z nami večnost pred sodbo kot — naša priča ali za nas, ali proti nam. Ničesar ne bomo mogli utajiti. Za vse je bilo priča pri nas.

O, za to priporočajmo se mu! Prosimo ga varstva!

Objednem pa ne pozabimo nanj nikdar v svojem življenju! Bojmo se greha! kajti on je priča vsakega. Gleda nas, kaj delamo.

Poslušajmo njegov glas, ko nas nagiba k dobremu! Poslušajmo ga, ko nas svari pred slabim.

Naj nam bode v resnici naš prijatelj!

MALI ŠMAREN se imenuje prelepi praznik, katerega bomo slavili osmega septembra. Rojstni dan Marije Device! — Kako lep praznik to za Marijine otroke! Kakor otrok nikdar ne pozabi rojstnega dne svoje matere, gotovo bode kaj storil, da bode ta dan pokazal svojo ljubezen, svojo hvaležnost do te svoje ljube matere. Enako katoličan ne bode prezrl tega lepega dne. Tudi on bode gotovo kaj storil, da pokaže, da se ljubi to mater. Gotovo bode na kak način skušal pokazati ji svojo hvaležnost.

O, v resnici lep dan, ki nam je dal tako dobro in tako skrbno mater! V resnici lep dan, ko je dal svetu. Kraljico nebes in zemlje!

Kristijan, kaj bodeš pa ti naredil za ta praznik? Si se že odločil? Ga bodeš pustil, da mine kakor bi ga ne bilo?

Sodelovanje doma s šolo je najvažnejši del pri vsaki vzgoji. Vzgoja človeškega srca in človeškega značaja je tako nekaj velikanskega, da treba težkega truda in težkega dela od treh strani: doma, šole in cerkve, če se hoče doseči uspeh. Da bi bila vzgoja enotna glede šole in cerkve je poskrbljeno z našimi katoliškimi šolami. Te šole so si katoličani postavili samo radi tega, da bi to dosegli. Tukaj je učiteljica zastopnica cerkve, da, del katoliškega redovništva, ki je svoje življenje posvetila službi v katoliški cerkvi, da bi ohranila to vez kot učiteljica in objednem redovnica. Duhovnik kot župnik in vodja teh katoliških šol ima popolnoma proste roke, da izvršuje svoj blagodejni vpliv na nedolžna čista srca, da jih vabi in nagiba k čednostim, k Solncu pravice, k Bogu kakor in kolikor pač hoče. Ima poleg sebe redovnico, ki je z njim enega prepričanja enih idealov in enega navdušenja za Boga in nedolžna srca. Zato je za uspešno sodelovanje doma s šolo in cerkvijo.

Tega sodelovanja pa le preveliko-

krat pogrešajo katoliške šole! Le prepogostokrat opaža duhovnik ali sestra učiteljica, da ji doma stariši, domača hiša sproti podirajo, kar se v šoli doseže z velikanskimi trudi in žrtvami.

Prepogostokrat čujemo tudi naše slovenske stariše tožiti nad odrasčenimi svojimi otroci, češ "vzgojeni so bili v katoliški šoli, pa so vendar taki in taki."

Ne moremo trditi, da je v vseh teh slučajih kriva domača hiša. Nikakor! Vendar pa je le prepogosto samo domača hiša vzrok pokvarjenosti take mladine, vzgojene v katoliški šoli. Doma se je podirala podstava stavbi katoliške vzgoje, katero sta zidala v šoli katoliški duhovnik in katoliška sestra. Stariši sami so bili pohujševalci svojih otrok. V šoli je otrok čul o marsikaterih dolžnostih, katere vežejo človeka na zemljo do svojega Boga. Tako je morda čul, da je velik, smrtni greh jesti vzbuditi vest, da bi se otrok zavedal in se bal Boga. Prida pa v petek opoldne iz šole domov k obedu. In kaj mu prinese lastna katoliška mati? — Meso! Ali! Čul je v šoli, da je stroga dolžnost vsakega kato-

Ne tega ne smeš. Takoj danes se odloči, da bodeš šel ta dan k svetim zakramentom. Ako bi tega ne mogel, šel bodeš vsaj k sveti maši. Ako bi pa niti tega ne mogel, potem bodeš pa gotovo doma opravil kako pobožnost v čast matere Marije. Metere, kaj boste Ve narodile? Kako lepo bi bilo ko bi na predvečer praznika ali praznik sam po večerji zbrale pred Marijino podobo svojo družinico, prižgale malo lučko in molile sveti rožni venec ali vsaj litanije ali vsaj kake male molitvice!

Vidite, matere, tako boste imele dvojni dobiček: otroke boste učile častiti Marija, in pa Marija Vam bode plačala to malo ljubezen s svojimi milostmi in pomočjo.

MATERE, pa še en velik praznik bode ta mesec za Vas! To je glavni društveni praznik — tretjo nedeljo meseca septembra. Praznik sam se sicer obhaja že 15. septembra, t. j. v sredo. Vendar praznovanje praznika se pa prenese lahko na tretjo nedeljo.

Veliko mater gotovo opravlja pobožnost sedmih nedelj pred praznikom. Katere matere bi tega ne storile, naj opravijo vsaj sedemdnevno pobožnost pred praznikom samim. Naj začno drugo nedeljo v mesecu, to je 12. septembra. Knjižico za to pobožnost si lahko naroče pri našem uredništvu.

ličana da gre vsako nedeljo k sveti maši. Ako ne gre, greši smrtno. Prišla je nedelja. Otrok je moral v cerkev, ker bi ga drugače sestra kaznjevala v ponedeljek. Toda mati ali oče pa nista šla.

In tako dalje.

Kaj si je otrok moral misliti in sklepati v svojem otroškem razumu? Ali laže sestra in ni res tako strogo zapovedano, ali pa so moji stariši slabi. Otrok starišem preveč zaupa, kakor da bi se mogel prepričati, da je mama storila res kaj slabega. Zato bode nazadnje prišel do sklepa: "O, saj ni tako hudo ne, če tudi ne držim tega, kar sestra reče, saj tudi mama tako ne delajo, pa je vse eno dobro!"

In zaupanje v sestro in v to, kar otrok čuje v šoli, je omajano. Zdaj naj pa ima otrok morda še kako neprevidno mater, ki pri vsaki priliki rada pozabavlja čez duhovnika ali čez sestre, pa sta dva stebra katoliške prave vzgoje pri otroku podrti. In naj potem sestra ali, duhovnik otroku še lepše govorita n ga učita, vse ne bode pomagalo nič. Vsi nauki padajo na suho zemljo, oziroma med trnje slabe vzgoja doma in ne bodo obrodili sadu.

ČRNI DNEVI V RDEČIH ČASIH.

Po časninarskih poročilih sestavil

K.

(Dalje-)

Ravno oni večer, ko je družina sveštenika Epifanija bežala, vršil se je nekje drugje v Krasnaja drug prizor, ki je igral veliko ulogo v nadaljni naši povesti. Bilo je to pri Kugelsteinu.

V njegovi glavni sobi, kjer je imel sobo za goste, je sedelo nekako dvajset mož. Videlo se je, da se posvetujejo o zelo važnih stvareh. Posvetovanju je predsedoval neki tujec iz Petrograda, ki je nalašč za to sejo prišel iz Petrograda v Krasnaja. Dolga brada mu je padala po prsih. Krivi nos in žive oči so pričale, da je židovskega rodu. Njegova izgovorjava ruščine je pričala, da ni Rus. In tudi ni bil. Bil je rodod Nemec iz Berolina. Prišel je še le pred nadrono iz Nemčije v Rusijo, še le ko je padla carova vlada, ga je socijalistiška židovska zveza poslala v Rusijo. Njegov pogled je bil teman. Krvoločnost se mu je videla na obrazu.

Med možmi pri mizi je bil seveda Kugelstein in poleg njega njegov oproda bivši kantor Zofronij, ki mu je bil zvesti služabnik, da pravi suženj. Pridobil ga je za se tako, da je bil popolnoma njegovih misli. Stori pa tudi silno veliko zanj. Drugi udeleženci so bili vsi člani organizacije, ki si je takrat nadela ime Boljševiki.

Leta seja je bila zelo živahna.

"Bratje zmaga je naša!" je pozdravil navzoče može. "Nič več se nam ni treba skrivati. Padlo je tiranstvo v Rusiji!"

"Slava!" se je odzvalo precej glasov.

"Toda sedaj pa treba, da to lepo priliko porabimo in izbojujemo na-

šim naukom popolno zmago na Ruskem. Vse je pripravljeno. V vsakem mestu imamo izpeljano dobro organizacijo. Naši agentje so vsi dobro rešili svoje zaupane jim službe. Kakor naprimer naš brat Kugelstein v Krasnaja."

"Slava mu!" se oglasi nekaj glasov.

"Tako imamo popolnoma izpeljano našo organizacijo. Nemški denar nam je pomagal do zmage. V vsaki vaši celo imamo sedaj že svojega zastopnika, ki ima svoje pristaše, s katerimi bode takoj na dano znamenje stopil na noge, zbral svojo čredo in se polastil oblasti. Da, z eno besedo velikanska Rusija je naša!"

Burno ploskanje je sledilo tem besedam.

Dolgo v noč so se posvetovali in delali načrte za prihodnost in se pripravljali da nastopijo s svojo silo in se polaste naroda.

"Vendar ali ne mislite," je mislil eden izmed navzočih, "da je naša organizacija sicer res dobro izpeljana. Toda ali pa moremo povsod zaupati našim komisarjem? Ali ni nevarnost, da se bodo ljudje pritivilili in bodo dobili oni nadvlado? V tem slučaju gorje nam!"

"Nič se ne boj. Nemčija je desetletja delala, da se je pripravila na ta dan. Nemčija je desetletja vedela, kaj bode prišlo in kaj mora priti. Nemčija je vedela, da v Rusiji ne bode mogoče več tlačiti ljudske volje. Zato se je pripravljala. Za to pa moramo biti Nemčiji hvaležni za njeno pomoč in za njene marke, katere je tako radodarno delila v Rusiji, da je pomagala ruskemu mužu in proletarijatu do njegovih pra-

vic. Nemčija je naša dobrotnica in naša zaveznica. Veliko je za nas storila in še je pripravljena nam pomagati, še več za nas storiti. Zato bode v usodnem trenutku vedno priskočila na pomoč naši stranki, ako bi mi ne zmagovali."

Precej pozno v noči, ko so se ravno misli posvetovalci raziti, pa pridirja voz po poti iz Moskve in se ustavi pred Kugelsteinovo hišo. Vsi so se začudeno spogledali, kaj bi to pomenilo. In ko je čez nekoliko časa nekdo precej trdo potrkal na vrata, so se nakateri prestrašili.

Kugelstein je vzel samokres iz žepa in šel odpirat. Tudi Zofron je takoj za njim vstal in šel ven z njim.

"Kdo je?" je vprašal predno je odprl vrata.

"Odposlanca z Moskve!" odgovoril glas zima.

"Jaz sem I..." in povedal je ime. "Kugelstein, saj me poznaš! Odpri!" se je oglašil drug glas.

Kugelstein je spoznal glas svojega prijatelja iz Moskve in odmaknil velik zapah pri vratih.

V hišo so stopili trije možki.

"Kugelstein, poskrbi za naše konje. Dirjali smo. Utrujeni so!"

"Zofron, daj jih v hlev," ukaže Kugelstein Zofronu. Zofron takoj odide. Kugelstein pa pelje svoje tri nove goste v sobo k ostalim zborovalcom.

"Možje, važna sporočila!" pravi eden izmed prišlecev, ko vstopi v sobo.

"Daj, da jih čujemo! Sedite!"

In nekateri člani so se začeli umikati, da so dobili v itak napolnjeni sobi še za tri novodošle goste pro-

stora.

"Kapljica čaja z nekoliko "vudki" te bode pokrepila," pravi Kugelstein.

"Da! Kugelstein ve, kaj prija ruskemu želodčku! Da noči so precej hladne."

In Kugelstein je med tem nalil vsakemu časico "vudki" in potem še vsakemu čašo vrelega čaja.

"Bratje, kar nadaljujte s svojim posvetovanjem. Potem pridemo pa mi na vrsto. Veliko presenečenje vas čaka."

"Povedi nam! Mi smo itak ravno mislili zaključiti sejo", pravi predsednik.

Ali bi verjeli, ako bi Vam kdo povedal, da je sveta Matuška Moskva v naših rokah?"

"Kaj? V boljševiskih rokah misliš? Ni mogoče! Nikar se z nas ne norčuj!"

"Da. Tudi jaz bi si bil kaj takega še danes teden komaj mogel misliti. Danes je to gotovo dejstvo. Da, možje in bratje! Prihajava k Vam s sporočilom, da je Moskva v naših rokah. Vse je naše. Polastili smo se vseh uradnih poslopij in zavodov. Vojaštvo je že moralo stopiti na našo stran."

Kakor bi jih bil kdo s silo dvignil, so vstali vsi navzoči in začeli kričati "slava." Vsi bližni sosede, ki so že spali, so se prebudili in prišli k okno gledaj, kaj se je zgodilo. Vendar ker so bili zadnje tedne že vajeni takih krikov iz Kugelsteino-ve gostilne, zato so pač mislili, da se tam zopet pije ali slavi kaka slavnost. Zato so legli in nazaj zaspali. Seveda, kdo bi pač slutil, da se tukaj gode velikanski dogodki, kateri bodo že takoj jutri stali marsikoga glavo in življenje, drugega pa vsaj imetje. O, ko bi ti mirni Krasnaja-čanje nekoliko slutili, kako strašno gorje se pripravlja prav nocojšno noč za vse, ko bi videli vse gorje, katero ti može sklepajo zanje gotovo bi bili naskočili to hišo in jo podrli s prebivalci vred do tal. Tako pa so spali . . .! Vsaj so bili tega spanja navajeni tisočletja. Car je zanje mislil. Batuška je zanje skrbel. Mužiki

pa itak niso smeli drugega, kakor samo kimati.

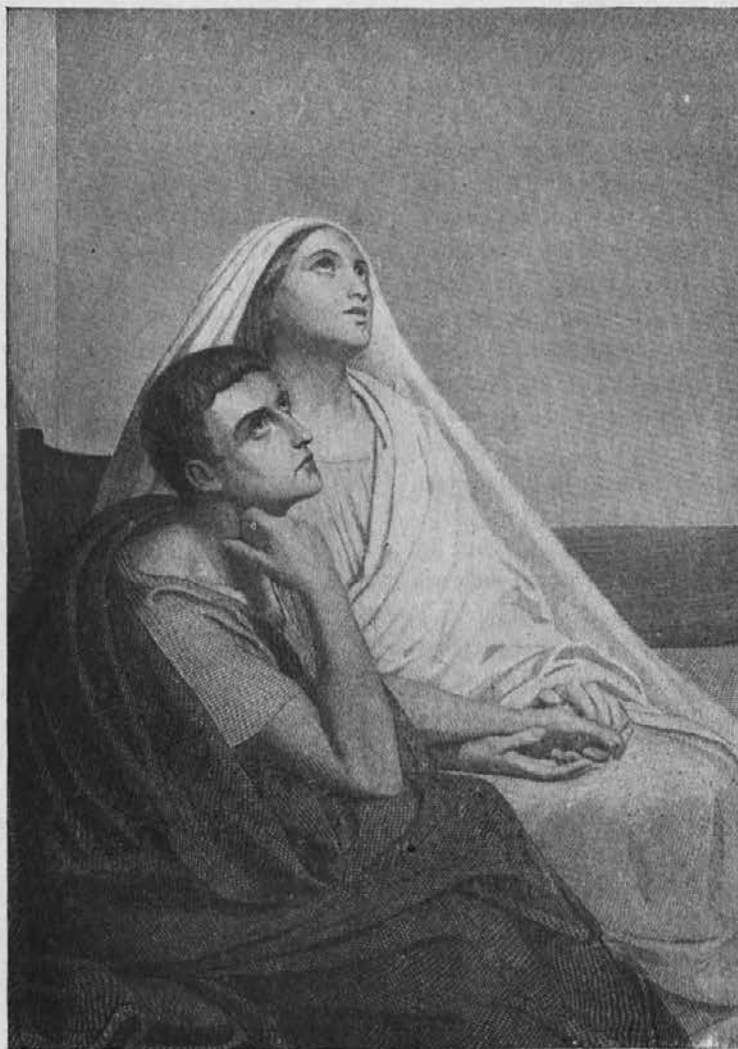
Še le po več minutnem kričanju, je mogel Kugelstein pomiriti vesele goste, ko jih je opozarjal na okolico. "Res se ni treba ničesar več brati!" je rekel. "Vendar je bolje, da ostane vse prikrito, da se ne bode vedelo, da se je z moji hiši vse to sklenilo."

"Da, tako je bratje! Previdnosti nam vendar še treba. Velikansko je delo, katerega smo se lotili, pa tudi nevarno. Ne pozabimo, da nesemo tudi svojo glavo na prodaj", je mirnil predsednik. "Počakajmo, da nam naši bratje sporočajo o celi stvari."

"Da, bratje, tako je! Rusija je naša!" je zozret začel pripovedati eden izmed novodošlecev. Moskve smo se poastili včeraj in danes je prešla vsa uprava v naše roke. Ljudstvu smo

povedali, kaj mi hočemo. Povedali smo mu, kako se jim bode dobro godilo pod našo vlado, naj nam zaupa. In res ljudstvo je videlo, da smo njegovi prijatelji, in je šlo za nami. Vse vojaštvo, z malimi izjemami, se je nam pridružilo. Kolikor se jih pa ni, smo pa zaprli in deloma pobili, ko je prišlo do boja."

"In mi smo poslani k Vam" nadaljuje drugi. "da Vam sporočamo, da je za jutri Vaše mesto odločeno, da isto isto. Krasnaja je najvažnejša postojanka na cesti med Petrogradom in Moskvo. Tukaj, kakor veste, bode naše skladišče in naše središče za sedaj. Od tu ne bode težko polastiti se tudi Petrograda. Jutri zjutraj s svitom pride oddelek vojaštva sem, ki Vam bode pomagal. Zato je treba, da se takoj sedaj pripravite

na vse, da naredite popolne načrte, kako se bi najlažje in z najmanjšimi težavami dobilo mesto v roke, mislim mestno upravo. Kaki so Vaši mestni možje?"

"Precej jih je na našo stran," odgovori Kugelstein.

"Dobro! Potem bode delo lažje! Je tukaj kedo?"

"Da, tu je Ivan Pobjedov, ki je mestni tajnik," odgovori Kugelstein.

"Dobro! Potem ne bode toliko težav. Ti poznaš razmere. Ostanesh kar to, kar si in ljudstvo ne bode spoznalo razlike v upravi. Kako je pa župan?"

"Tudi župan je precej z nami. Vendar on je bil seveda vladni do sedaj," misli Pobjedov.

"Ako ni bil popolnoma z dušo in telesom naš, proč ž njim! Tu treba da odločuje odločnost. Pri naših naukih veste, da ne poznamo, kakega polpota. Kdor ni popolnoma naš, proč ž njim! To je glavni nauk boljševizma. Naj bode kdo še boljši človek! Naj bode še bolj nedolžen: to vse ni nič! Kdor nam ne pomaga, je naš nasprotnik. S takim proč! Ako se tega ne boste držali, ne boste obdržali oblasti v svojih rokah," razlagal je predsednik.

Sploh bi pa jaz mislil, da je najbolje, da takoj skličemo še nenavzoče naše zaupne može in jih podučimo o vsem," je mislil Kugelstein. "Jutri bi morda ne vedeli, za kaj se gre in bi znali se upirati."

"Tudi prav."

"Zofron boš pa šel poklicat še ostale naše člane, oziroma vsaj odbor mora biti cel tukaj. Pa bodi previden. Povej, da je nekaj zelo zelo važnega, naj na vsaki način takoj pridejo," ukazal je Kugelstein Zofronu, ki je ravno vstopil v sobo.

Zofron je seveda takoj odšel in zborovalci so se dalje posvetovali. V nekako dobri uri je bilo še več mož navzočih. Razun malo izjem, so vsi takoj prišli, ko jim je Zofron namignil, za kaj se gre.

Vsi so sprejeli to vest seveda z največjim veseljem. Ko so bili že skoraj vsi, začelo se je podrobno prereševanje, kdo bode prevzel kak u-

rad, koga bodo poverili s kako službo. Kugelstein je bil seveda enoglasno izvoljen za mestnega komisarja.

Določili so tudi načrt, kako se bodo polastili mesta, kako bodo dobili policijo in vso mestno upravo. Sklenili so, da se mora vse to zgoditi kolikor mogoče mirno in tiho in brez hrupa. Vsaj glavne spremembe se morajo na ta način izvršiti.

Ko bode pa enkrat to izvršeno, potem bode po vojaštvo nastopilo, ki pride iz Moskve.

Ko je bilo vse to urejeno, kar je v zelo precej časa, prišle so na vrsto še osebe, katere treba odstraniti in sicer katere treba odstraniti popolnoma za "vedno" in katere treba samo toliko, da se boljševiki polaste mesta in da dobe vso moč v svoje roke.

"Možje, kakor sem že rekel, tu morate biti jako strogi in neusmiljeni!" pravi predsednik. "Tu sedaj ne smete poznati ne brata, ne sestre, ne lastnega otroka. Vsako čustvo bi bilo škodljivo. Tu smo sedaj samo vojaki za proletarijat in za našo zmagao. Dolgo so nas oni klali in morili, sedaj je pa naš dan tukaj, jim bomo pa vrnili. Zato kar brez srca in brez usmiljenja proti vsem, o katerih veste, da so škodljivi ali nevarni naši stvari!"

"Prvi je seveda naš stari švešt-nik Epifanij!" pravi zaničljivo Kugelstein in se glasno zasmije.

"Dobro! le proč ž njim!" pravi predsednik.

"Dobro! Kaj, Zofron, tega si bodeva midva izprosila, da midva obračunava z njim. Marsikatero neprijetnost nama je prizadejal! Kolikrat je tvojo staro naščuval proti tebi, da si imel domačo državljansko vojsko. Pa radi tega boš lahko obračunal ž njim, ker te je iz službe spodil".

Tudi Zofron se je nasmejal tem besedam. "Da da! Temu bom jaz malo posvetil! Mu še nisem pozabil, da me je odstavil od službe".

Že se je svitalo tam od daljnega vshoda. Prvi žarki so pripljuli iznad Uralskih gora, ko so se posvetovalci ločili in odšli vsak na svoj dom, vsi

veseli, da bodo zmagali. Nekateri že kot razni nanovo imenovani mestni uradniki.

"Kdo bi si mislil, da bodem kedaj jaz še mestni sodnik, ali mestni blagajnik, ali policijski nadzornik, ali kakor so že komu določili," je marsikdo sam pri sebi govoril, ko je hitel domov spat, da preje pride dan zmage.

Pri Kugelsteinu so pa ostali samo še predsednik iz Petrograda in pa trije tujci, ki so prišli iz Moskve.

"Mi pa ne moremo še takoj spat", pravi predsednik. "Veliko in važno nalogo imamo še pred seboj".

"Sedite!" pravi Kugelstein. "Jaz sem že zaspan."

"Sedaj moramo pa takoj določiti osebe, katere treba na vsaki način spraviti s pota takoj," nadaljuje predsednik.

In res so sestavili natančen zapisnik "sovražnikov" ruskega proletarijata, to je nasprotnikov Kugelsteinovih, ki so vsi bili odločeni v gotovo smrt. Tudi to listo tukaj je začel sveštenik Epifanij.

"Da tega le meni pustite! Jaz mu bom plačal, ker me je šel naznaniti vladi. To bode gledal starec!" zakrohotal se je Kugelstein.

"Toda pri svešteniku Epifaniju bode dite skrajno previdni," je svetoval predsednik. "On ima gotovo še veliko pristašev med meščanstvom. Ako njega primete javno, povzročilo bode to veliko nejevoljo. Tudi bode njegova starost takoj vzbujala sočustvo pri ljudstvo in tako bi še naši najbolj zvesti prijatelji začeli odpadati od nas".

"To je res," meni Kugelstein. "Da tu treba skrajne previdnosti."

"Vsako nepotrebno razburjanje ljudstva se mora preprečiti in zabraniti. Meščanom moramo pokazati, da nam ni za kake umore, temveč da mu hočemo samo pomagati. Če zgrabimo jutri najprej Epifanija, raznesli bodo takoj naši nasprotniki vest, da smo nastopili z umori in naščuvali bodo množico proti nam."

"Da to je res!"

"Kaj pa, ko bi Epifanija pustili pri miru? Vsaj za začetek?"

"To bi bilo pa zopet prenevarno. Poznam ga. On se ne boji nikogar. Ta bi se takoj dvignil in začel delovati proti nam."

"Kaj ko bi šli takoj k njemu in mu zažugali, kaj ga čaka. Povedali bi mu, da se tu več ne vpraša, ali hoče ali noče, da smo sedaj mi gospodariji mesta in dežele in da mora ubogati?"

"Ne poznate starca! Jaz mislim, da ga treba na vsaki način odstraniti, pa naj je že na kateri koli način!"

"Dabro, če je tako nevaren, pa proč z njim, predno nastopimo! Zaprite ga še nočoj ali pa takoj, ko pride vojaštvo, vsaj ne bode dolgo, ko bode tukaj. Jutri zjutraj pa naznanimo ljudstvu, da je najbrže zbežal ponoči, ker se nas je ustrašil."

"Da, to bode še najbolje" meni Kugelstein. "Na ta način bode lahka agitacija proti njemu. Povedali bomo ljudstvu, da se je ustrašil in zbežal, da je strahopetec, da je preje ščuval ljudstvo proti nam, sedaj, ko je sila, je pa zapustil svojo čredo in zbežal. Da, to bode izvrstno! Kako lahko bode delo, ko bode ljudstvo videlo, da je zbežal njih vodnik. Če se je sveštenik ustrašil, potem jim ne bode kazalo družega, kakor udati se."

Epifanij je še klečal v cerkvi zato pljen v gorečo molitev. Da bi ga videlo njegovo ljudstvo, kako je zaupno molil! Kako je zaupno priporočal svojo čredo varstvu Marije, svete Bogorodice! Večkrat so sivega starčka porosile solze. Da, celo jok ga je posilil. Videl je kakor v pro-roškem duhu naprej vse gorje, katero čaka nesrečen narod. Videl je, koliko strašnih ur bode preživel in prestal. Zato mu je večkrat celo glase-jen jok ušel. Vender zopet se je dvignil. Zopet je pogledal na sliko Bogorodice na Ikonostasu, ki ga je tako zaupno gledala, kakor bi hotela reči: Zvesti služabnik, ne obupaj! Še sem jaz mati in varhinja ruskega naroda! Težave morajo priti. Vendar te težave bodo k sreči in k ščičenju naroda! Zaupaj vame." Pa se je zopet ojunčil in zopet zamislil in zopet goreče molil.

Svitalo se je že, da je prav dobro

razločil pred seboj, ko ga začel pre-magovati zaspanec. Zato je slednjič utrujen vstal in odšel iz cerkve. Po-časi in natiho je zaklenil cerkvena vrata in šel počasi proti župnišču. Srce ga je zbolelo, ko je stopil k župnišču. Spomnil se je svoje družine. Jo bode še kedaj videl? Nekaj mu je reklo, da nikdar več.

Počasi je odklenil tudi vrata svo-jega župnišča in stopil počasi v ve-žo. Že je hotel zapreti vrata za seboj, ko ga štiri krepke roke zgrabijo. In predno se je zavedel, je imel za-mašena usta. Čutil je štiri močni ro-ke, ki so ga zvezale in takoj na to je tiho prišel voz pred župnišče. Za-

vezali so mu tudi oči. Ko je prišel voz tik vrat, vleklo so ga te štiri ro-ke na voz. Tam je moral leči. Ko je legel, pokrili so ga in voz je oddrd-ral izpred župnišča:

"Jezus, Marija," še vkliknil. Več ni mogel. Prehitro so mu zamašili u-sta. Prepričan je bil, da mu bije zad-nja ura. Že se je pripravljaj na smrt. Ko so ga položili na voz in je voz oddrdral, padel je v nezavest. Pre-čuta noč, razburjenje, vse to ga je prevzebo.

Voz je pa dalje drdral proti — Moskvi.

(Dalje prihodnjič.)

Adoro te
devote latens
Deitas

NIECHAJ BĘDZIE POCHWAŁONY
PRZENAJŚWIĘTSZY SAKRAMENT.
TERAZ, ZAWSZE I NA WIEKI
WIEKÓW. AMEN.

100 dni odp.

‘ČEŠČENO BODI TVOJE IME.’

Glasilo društev Najsv. Imena

urejuje

Rev. J. J. Oman

3547 E. 80th Street

Cleveland, O.

SLOVENSKIM KATOLIŠKIM MOŽEM!

Zopet je tukaj mesec september, ko Vas bode Vaše društvo Najsvetejšega Imena klicaló k četrtletnemu svetemu obhajilu.

Možje, člani tega lepega društva, ne pozabite to mesec na svojo obljubo ob vstopu v društvo, ko ste se zavezali, da boste to vršili do svoje smrti. Kajne, da boste vsi prišli in dali zopet lep zgled svoji župniji in lepo in spodbudno pristopili k mizi Gospodovi?

Kdor ni navajen hoditi večkrat kakor enkrat na leto k svetim zakramentom, ta vidi v pogostnem svetem obhajilu veliko breme. Ko ga društvo opomni, da je zopet tukaj mesec, ko je odločeno mora zopet iti, zdi se mu jako neprijetno. Kdor pa se enkrat navadi pogostnega svetega obhajila, zlasti kdor gre vsaki mesec, o, ta pa ne najde prav nikako težav. Nasprotno! Ta bode pa še le začutil pravo potrebo po tej angeljski hrani, po tej nebeski mani.

Tudi oni katoliški mož, ki ima živo vero v presveti zakrament, tudi ta ne bode našel prav nobene težave v tej dolžnosti društva. Najsvetejšega Imena. Zaveda se pač svoje velike revščine, zaveda pa tudi moči in milosti, katere ta sveti zakrament deli onim, ki ga vredno prejemajo. Pravi katoličan, da je sveto obhajilo kruh dušnega življenja! Kakor telesno življenje potrebuje vsakdanjega kruha, tako potrebuje duševno življenje angeljskega kruha, svetega obhajila.

Katoličan ima vedno v spominu besede Jezusove: “Resnično resnično,

povem Vam, ako ne boste jedli od tega kruha in ne boste pili od te krvi, ne boste imeli življenja v sebi.” “Brez mene ne morete ničesar storiti.” “Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes . . . kdor je od tega kruha bode živel vekomaj . . .”

Zato, katoliški možje in mladeniči, k obhajilni mizi ta mesec! Prav gotovo se vsi udeležite svetega obhajila!

Mož beseda, pravi pregovor Kar mož sklene, to tudi gotovo izvrši. Češar se loti, to drži. Mož pa, ki samo sprejme dolžnosti na se, ki samo obljubi, ko pa je le nekoliko težav, pa odpade, tak mož ni mož!

Zatoraj bodimo celi možje!

Možje, dajte tudi lep zgled nečlanom!

Prosimo vse društvene tajnike, da nam sporoče koliko članov se je udeležilo ta mesec skupnega svetega obhajila pri njih društvih. Bomo videli, katero društvo je najbolj verno svojim obljubam.

VAŽNA NALOGA DRUŠTEV. NA NASVETEJŠEGA IMENA.

Z mesecem septembrom se začne nekako zopet čas resnega društvenega dela. Po zimi se da veliko narediti v ta namen.

Resno opozarjamo vse člane društev Najsvetejšega Imena, da se ta mesec posebno posvete pridni agitaciji za nove člane. Vsak dober katoliški slovenski mož mora v društvu Najsvetejšega Imena! In vsaka slovenska naselbina mora imeti svoje društvo Najsvetejšega Imena.

To mora postati naša deviza, naša naloga. Ne smemo mirovati, dokler

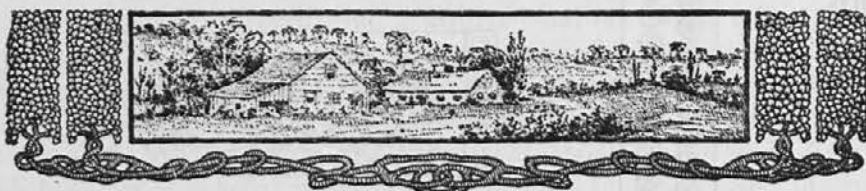
tega ne bo dosežemo.

Glede Obrednikov Društev Najsvetejšega Imena sporočamo, da nam je zaloga že pošla. Natisnili smo jih samo nekaj čez tisoč. Ker so pa sedaj tiskovni stroški jako veliki, zato pa bi se tako hitro ne izplačalo natisniti nove Obrednike, razun ako bi dobili takoj za začetek nekoliko sto naročil. Ako toraj posamezne podružnice žele in potrebujejo večje število iztisov “Obrednika” prosimo jih, da nam sporoče, koliko primeroma bi jih kako društvo potrebovalo.

Ta mesec bodo imela vsa društva tudi svoja posvetovanja. Društvene seje so velike važnosti. Posebno priporočamo društvom, da sklenejo glede sej, da jih bodo imeli vsaj zimske mesece vsaki mesec na gotovo nedeljo.

Tudi jako priporočamo, da bi si omislili društveno sobo, kjer bi se shajali vsaki večer ali vsaj enkrat ali dvakrat na teden k prijateljskim pogovorom ali kaki zabavi.

SPOMINI IZZA TEŽKIH DNI.

(1914. — 1919.)
(Dalje.)

Ksaver Meško:

V Ločah, na prvi fari, smo stopili k župniku Ogrisu. Ta se je bil šele pred kakim mesecem vrnil od vojakov, tudi ni imel nikoli opravkov s politiko. Zato je izjavil, da nikamor ne gre. Zdaj ga res tudi nihče nadlegoval ni, čez dober mesec so ga oropali nemški Volkswhevrovi prav tako kakor nas.

Na potu smo se oglasili še pri narodni hiši Aichholzerjevi. Tam se nam je pridružil sin-učitelj, vedno zaveden narodnjak, ki je zato pod nemškim režimom leta in leta trpel — zdaj je šolski nadzornik v Borovljah. Domača hčerka nam je dala za "na pot" pol hleba domačega kruha. Pa smo šli dalje v tiho noč.

Na Ledenicah smo telefonirali na Kranjsko za pomoč.

V Št. Jakobu so nas v župnišču pri Rev. Ražunu sprejeli z znano gostoljubnostjo. Prišli smo nepričakovano, sredi noči. Tako smo morali spati v nezakurjenem salonu. Prejšnji dan so bile članice Marijine družbe priredile v njem neko igro; po igri so okna odprla, bila so še odprta, mi pa, utrujeni in vsi v drugih mislih, za zastori tega nismo opazili. Tako bi bili ponoči skoraj zmrznili. Ko sem se zbudil in se prijel za nos, je bil kos leda. Bili pa smo dobre volje, da še živimo.

Takoj tisto noč so odrinile iz Borovlj čete v spuntane ziljske vasi. Prihodnji večer je došel iz Ljubljane s svojo četo g. stotnik Martinčič, ki je pozneje junaško branil karavanski predor in koroškim divjakom zabranil, da niso prišli na Gorenjsko in še tam kradli in pustošili.

"Zdaj," smo mislili, "bo varneje." Zato smo se v sredo popoldne vzdignili iz Št. Jakoba in se napravili na

pot na svoje fa e. Za menoj je navrh prišlo pisanje od beljaškega "Soldatenrata", da naj mirno ostanem doma, ker mi od njega ne preti nikaka nevarnost. Vodilnim možem res tudi verjamem, da niso imeli zlih namenov zoper mene; a bile so druge temne sile, ki so se trudile na vso moč, da me ugonobijo, predvsem moj sosed protestant.

Ko sem se v prvem mraku bližal Blačam, je zvenelo iz vasi glasno petje in streljanje, kakor ob najhujšem jurišu. Naši fantje so bili ukrotili puntovnike in so se vračali v Borovlje; le da nekoliko preveseli, v rožicah. Stal sem nekaj časa v kritju zvišene železniške proge. V tistem večernem ozračju nad menoj so žvižgale kroglice. Mislim sem: "Nemcem sem ušel, ne bi rad zdaj padel po jugoslovanski kroglici."

V sredo je bilo to.

V petek popoldne pridem iz šole. Nadporočnika Napokojca sestra je čakala v župnišču Pravi: "Idite spet kam. Hočejo vaju spet aretirati. Brat je že odšel."

"To pa je že od sile!" sem vzkipeł. "Ali res ne bo miru? A popoldne imam šolarsko spoved, ne morem od doma."

Od ene do štirih — sem spovedoval. Pridem ob štirih iz cerkve, deklet spet čaka: "Mama so me poslali, naj bi bežali. Sestra je bilo v Beljaku, pa so ji tam naročili, naj brž greste, da ne bo prepozno."

"Hvala! Je še nekaj dobrih duš v Beljaku. Bom videl, kako bo!"

Proti večeru se res napravim po ovinkih, da ne bi kdo sumil, da bežim, v Blače. Ko pridem tja, najdem tam četo naših vojakov. Šli so na

Zilo iskat gostilničarja in njegovega tasta, ki sta jim prejšnji torek utekla v Beljak.

Spal sem v Blačah, v kmečki hiši, v soboto tam maševal, potem šel v Šteben h g. dr. Lučovniku. V nedeljo sem maševal v Blačah, po maši se vrnil domov, ker se med tem ni pokazal tam kak nemški vojak.

Prihodnji tedni so bili skrajno neprijetni. Ljudstvo v vasi razdraženo kakor sršeni. Večinoma so bile doma le ženske, možje so zbežali v Beljak.

Taktična napaka od naših oblasti je bila, da so zapovedali vojakom, naj poberejo pri ljudeh vse erarične predmete. Vršila se je hišna preiskava za preiskavo, pri naših ljudeh in pri nasprotnikih. Ljudje so imeli seveda mnogo eraričnega blaga, a so ga izvečine kupili, deloma res od vojakov, deloma v Beljaku, kjer je prodajala mestna občina. Saj si dobil v tistih časih kravo za 5 kron. Ko je nekega dne gospodična z Zile nagovala vojake, naj ji prodajo kokoš, pa so hoteli imeti zanjo 20 K, kar se je dekletu zdelo vendar preveč, se je narednik razjezil: "Kaj za vraga pa hočete imeti ravno kokoš! Vzeli bi kako kravo, to vam damo za 5 kron." Zdaj pa so jim vse odvzeli, Slovenecem. Nemcem in nemčurjem To nam je zelo škodovalo.

Nemcem na čast povem, da so demarkacijsko črto, Zilo, spoštovali. Pač pa so prežali name vedno trije, štirje orožniki spodaj ob Zili, če bi se kdaj prikazal. A ljudje, bolj iz mesta nego domačini, so me o vsem obveščali, me vedno svarili. Nekega dne je prišla neka žena in prosila, naj bi šel spovedat staro goriško be-

gunko na Peravo, v beljaško predmestje, ker nemški ne zna. "Ne morem. Prosite g. profesorja Hribarja. Gospod je Slovenec, in prepričan sem, da bo rad storil."

Ne morem soditi, je li prišla ženska z dobrim namenom, ali je bila zanjka. Previden sem moral biti. Pozneje sem izvedel, da so namerali poslati nekoč avtomobil po me, češ, da me pričakuje v Beljaku nek prijatelj. Ukanili me s tem ne bi. Nimam prijateljev, ki bi se vozili v avtomobilih.

Čudil sem se enemu — in tudi to zapišem Nemcem na čast — da niso prišli kdaj, ponoči ali podnevu, vseeno, uteci itak ne bi mogel, z avtomobilom, me kar naložili in odpeljali. Pričakoval sem skoro dan za dnevom, noč za nočjo, da bodo storili tako, tembolj, ker je nekdo — menda sosed luteranec, ki nimogel gospodariti v fari po svoji volji, dokler sem bil jaz tam, "Soldatenratu" take lopovščine ne bi pripisoval — razpisal 500 (pet sto) kron na mojo glavo. Ker je že takrat vrednost denarja padala, nisem bil ravno visoko cenjen.

Mislim, da so pametni in pošteni možje v Beljaku, kakor g. župan dr. Strobl in socijalnodemokratski poslanec Eich, s katerim sem si bil vedno dober, skrbeli, da me ni zadelo najhujše, ječa, morda smrt.

Pozneje jim je pač sodrga izvila vajeti iz rok.

Izvedel pa sem vsak hip kaj nenavadnega. Enkrat, da so prijeli v Beljaku na železniški postaji duhovnika, ker so mislili, da sem jaz. Na božič so v mestu govorili, da so me prijeli, ko sem šel iz župnišča k polnočnici, in polnočnice ni bilo.

Seveda vse izmišljeno. A kazno je bilo: kujejo naklepe zoper mene, pleतेje zanke. Ali me bodo vjeli?

Prijetno življenje v teh razmerah ni bilo. A prazniki so minili, če ne prijetno, vsaj v redu.

Konec sledi.

Kaj pravijo naši naročniki.

Cleveland, Ohio. — Katoliško časopisje, ali bolje rečeno, uredniki katoliških listov, so tudi začeli butati v list Ave Mraa; to pa ni nič drugega, kakor samo nasprotovanje. Zato je teh par piscev čakalo prilike, kako da bi se mogli malo s svojimi brati v Kristusu pocukati. Prečastiti g. Vencel Šolar bi gotovo ne bili nič omenili, da so vedeli prej za posledice. Ti članki nudijo vsakemu čitatelju spoznanje, kako se ljubite med seboj; za žabjo volno so prepri. Jezus je rekel: "Ljubite se med seboj, kakor sem jaz vas ljubil." Ali je to tudi ljubezen, ki vse premore, vse potrpi? Jaz mislim, da ne. "Kraljestvo, ki se samo zoper sebe bori, bo razpadlo," je rekel Jezus Židom. Te besede veljajo tudi tem urednikom in vsem njihovim pajdašem. Če bi živeli, kakor uči "Ave Maria", bi bil še zdaj pekel prazen. Ta list užiga prve iskre v izgubljenem srcu na vseh krajih, kjer ga le najde. Kdor "Ave Maria" spoštuje in v pravem duhu čita, je že rešen. Darujem en dolar. Z Bogom!

John Intihar.

Tioga, Wis. — Prosim za ta dopis prostora v listu Ave Maria. V Jolietu so se začudili ljudje, ko so čuli s prižnice nekako opombo radi pohujšanje mladine v listu Ave Maria. Radi to verjamemo, ker predobro vemo, da se mora vsak začuditi, ko bi čul iz ust katoliškega duhovnika napad na katoliški list "Ave Maria", o katerem ve cela Amerika že celih 12 let, da je pravi biser katoliškega lista. Kakor v Jolietu, tako smo se tudi mi začudili, ko sta obelodanila katoliška lista "Amerikanski Slovenec" in "Glasilo KSKJ." to opombo. Jako obžalujemo, da je mogel katoliški duhovnik izreči kaj takega in pa da sta ta dva lista to brž ponatisnila. Povem Vam pa, gospod urednik, nikar ne bodite radi tega užaljeni, ker povem Vam, da se nam je s tem list "Ave Maria" še bolj priljubil. Da, še pomagalo mu bode, ker bodo od se-

daj segali po njem tudi nasprotniki, ki bodo v njem iskali "pohujševanja mladine".

Vsem naročnikom, čitateljem, iskalcem pohujševanja mladine v listu Ave Maria rojaški pozdrav,

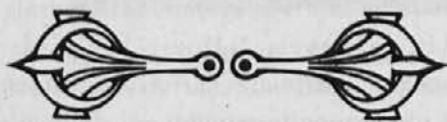
Ludvik Perušek,

slovenski farmar.

P. S. Priloženi znesek prilagam za koledar, ostanek pa v dar listu, ki "pohujšuje mladino", da jo bode še bolj pohujševal na tako krepek in krasen način, kakor je to delal do sedaj.

Gilbert, Minn. — V resnici mi je težko pri srcu, ko čitam, kakšna krivica se Vam godi in sicer od osebe, ki bi morala biti v prvih vrstah, da Vam pomaga. Res čudno je danes na svetu! Kako je vse zmešano! Sedaj bomo še od duhovnikov morali čitati take krivice! Vi ste pa res revež! Kakor pišete ne ustrezete! Ako pobožno pišete, jim ni prav. Ako daste kaj podučljivega v list, jim zopet ni prav! Tako, da je Vaše delo vedno zaničevano sedaj od ene, sedaj od druge strani. Pa nič ne stri! Nič se na to ne ozirajte! Mi smo z Vami! Ako Vas bodo bolj napadali, mi Vam bomo pa še bolj z vnemo pomagali in delovali za Vaš list. Nas zastopnike ne bodo ostrašili! Se motijo! Čudno je res to, da to pa ni nič pohujšljivo, kedar naroči kak brezverski ali kak v resnici pohujšljiv list. Takrat se pa noben ne oglasi in se ne potegne za ljudstvo, da bi posvaril pred pohujševanjem. Edino Vi, g. urednik, imate še toliko poguma in toliko odločnosti in pa toliko ljubezni do naroda, da se zanj izpostavljate in svarite. Zakaj gospodje takrat molčijo, ko je potreba in ko je njih dolžnost svariti in zagovarjati vero. Takrat pa vse molči! Takrat jim pa ni nič za duše faranov, takrat jih pa nič vest ne sili, da bi morali svariti pred pohujšanjem! — A. P.

Johnstown, Pa. — Kot strela iz jasnega, tako me je iznenadila vest, da

je list Ave Maria obsojen kot pohujšljiv list in bil zato napaden celo iz prižnice od katoliškega duhovnika. Da, lastni močem nisem mogel verjeti, ker ne bi bil nikdar pričakoval, da bi bilo kaj takega mogoče.

To ni napad od strani brezvercev, kakoršnjih je vsak hip pričakovati in kakoršnjih smo že vajeni in kateri pri količkaj treznih in razsodnih ljudeh nič ne opravijo, ampak to je napad od strani, od katere bi bilo pričakovati edinole sodelovanja in pomoči pri plemenitem in požrtvovalnem delu za Boga in narod; od strani, od katere bi bilo pričakovati sobojevnika v boju proti našim sovražnikom proti katerem se Ave Maria tako junško bori. Toda mesto tega pa tak udarec! Pa taka potuha nasprotnikom! Pa tak pomagač najhujših sovražnikov vere in cerkve! Pa taka klofuta onemu v priznanje, ki se za vero in cerkev in bližnega tako požrtvovalno trudi in bori!!

Moj Bog! Kam smo prišli? Kje smo? Ni zadosti, da brezverci tako grdo z vero delajo, da tako proti cerkvi hujskajo; ni zadosti brezvercev, da nas napadajo, celo tisti, ki bi nas imeli braniti, naj nas napadajo? Ki bi nam imeli korist, ti naj nam škodujejo? Ki bi nas imeli voditi, naj nas pa begajo? Ki bi se imeli bojevati proti našim sovražnikom, pa naj se z njimi še družijo in jim dajo še sami orožje v roke za boj proti nam?

Ne morem najti primernih besed, s katerimi bi izrazil obžalovanje nad dejstvom, da se je katoliški duhovnik tako nerodno spodtaknil ob stvar, katero še nasprotniki niso opazili s svojim tako pazljivim očesom, in tako nepremišljeno napadel podjetje, katero je za nas ameriške Slovence tolikega pomena in si je izteklo toliko zaslug, za kar bi mu morali biti vsi duhovniki in laiki le hvaležni, ter s tem še bolj razvnel boj sovražnikov proti nam in več povzročil hudega, kot pa bi mogel storiti dobrega z vso svojo gorečnostjo celo svoje življenje, kajti močnejši je dober zgled lajika kot pa duhovnika na eni strani, toda neizmerno večji vpliv pa ima slab zgled duhovnika na drugi strani

Dotični duhovnik, če je v resnici pravi duhovnik, naj bi bil prej premislil, če pa ne bo s tem svojim nastopom sam več pohujšanja napravil, kot pa bi ga mogel list Ave Maria napraviti, četudi bi v resnici priobčil kak pohujšljiv članek.

Ali ne vidite, kako so šele zdaj oživeli in planili kvšku vsi naši nasprotniki in začel kar tekmovali med seboj kdo bode bolj napadel list Ave Maria in njegovega urednika, ko jih je od njih sicer tako zaničevan katoliški duhovnik k temu spodbudil?

Kje ste pa prej bili, vi napadalci, da niste vedeli, da Ave Maria pohujšuje? Zakaj pa niste izrekli svoje sodbe takoj, ko ste dotični članek čitali? Zakaj ste čakali, da vam je moral šele od vas tako zaničevan duhovnik kot "slepar" in "humbugar" to povedati?

Torej vendar še duhovnikom verjamete, čeravno druge nasprotno učite? Pač slabi učitelji!

Vi divjate v boju proti duhovnikom, pa takoj bi bili v tesnem objemu z njimi, če bi se isti izneverili svojemu vzvišenemu poklicu in pristopili v vaš tabor. Zato pa vpijete nad dobrim duhovnikom, kot Judje nad Kristusom; a onemu duhovniku pa, kateri se tako spozabi, da nastopi proti svojemu sobratu, pa pojete slavospeve! . . .

Smo pač nesrečni narod mi Slovenci . . . A. Tomec.

Tioga, Wis. — Zelo me je užalo, stil neopravičeni napad Rev. V. Šolarja, O. S. B., na priljubljen mi list Ave Maria in preč. g. urednika Rev. Zakrajška. Kaj je neki mislil Rev. Šolar, ki je iz prižnice svaril pred Ave Mario? Kje je našel pregrešek v članku "Spoštuj žensko — spoštuj dekle". Ko sem ga že nešteto krat prečitala, pa ne najdem nič pregrešnega v njem, tudi za mladino ne. Pa recimo, da bi bilo res kaj pisaño, kar se ne spodobi, ali bi ne bil Rev. Šolar lahko pismeno posvaril Rev. Zakrajška in opozoril na napake, če jih je kje našel v dotičnem spisu ali kje drugje v listu? Pa je zlorabil prižnico in svaril in prepovedoval čitati mladini Ave Mario in tega je komaj čakal "Amer. Slovenec" in je takoj

v prvi številki priobčil to senzačno-novost in urednik "Glasila" pa še na prvi strani švari stariše pred listom Ave Maria; to so res pravi katoliški listi (tako se imenujejo), ko napadajo Rev. Zakrajška in Ave Mario, ko vendar znajo, da je Ave Maria najboljši in najkoristnejši list za Slovence v Ameriki, ko vendar vedo, da je le Ave Maria in č. g. Zakrajšek glavna in največja zasluga, da ni še več našega naroda odpadlo od vere in se zgubilo ali pa brezbrizno in mlačno postalo. Ta list je edini največ dobrega storil za svoje rojake v tej deželi, ko jim odpira oči, da spoznajo, kam bi jih brezverski listi, če bi se po tem ravnali, kar pišejo ti in drugi polovičarski listi privedli. To je kaj nehvaležno za preč. g. Fathra Zakrajška, ko je toliko storil za svoj narod in zlasti za mladino; na primer: Naš strček, kako lepo in zapupno občuje z otroci in kako ga ti lju bijo in pišejo v našem premilem jeziku otroci, ki so tukaj rojeni Sedaj pa tako neosnovan, neopravičen napad na duhovna in katoliška lista. Kaj si bodo mislili čitatelji Am. Slovence in Glasila, kateri imajo Ave Maria? Da je morebiti res kaj takega pisala, kar se ne spodobi za mladino in da morebiti res pohujšuje mladino; saj nekateri komaj čakajo, da morejo udrihati po tistem listu in uredniku, ki razkrinkuje sleparije naroda in odpira ljudstvom oči. Žalostno! Zakaj pa vi katoliški listi pustite drugim listom, da pišejo toliko nemoralnega in lažnjivega čez vero, tako pohujšljivo za mladino, dan na dan? Zakaj se pa takrat in vedno ne oglasite, ali pa se premo Vi č. g. duhovniki, ko vidite, kam je privedla in bo še privedla, če ne bo kmalu konec, ta moderna kuga to brezversko čaropisje slovenski narod v Ameriki, to je glavni vzrok, da je tako daleč prišlo, da so razmere med nami tako slabe, da je že skoro polovica naših ljudi v rudečem taboru. Te nesramne in brezverske časopise in njih urednike bičati in grajati, to bi morala biti vaša sveta dolžnost, bodisi pismeno ali ustmeno zatreto to golazen to bi si mogli prizadeti vsi duhovni-

ki in lajiki, pa ne blatiti našo “Ave Maria” in njega urednika, preljubljenega Fathra Zakrajška. M vsi vemo in se zavedamo, da, ko bi vsi slovenski duhovniki in lajiki toliko storili in žrtvovali za svoj narod in svojo vero, kakor č. g. Zakrajšek, bi bilo drugače sedaj med nami. Č. g. Zakrajšek je veliko storil za svoje rojake bodisi v dušnem, bodisi v političnem oziru, bodisi s besedo še več pa s peresom. Kako krasni in podučljivi so njegovi članki spisi in povestice, kako lepo uči vse mlade in stare in jim kaže resnico in kako naj žive, da bodo srečni tukaj in v večnosti. Prepričana sem zagotovo, da dobro berilo več dobrega stori, kot najboljšega misijonarja pridige. Že pokojni in prerano umrli Dr. J. Ev. Krek mi je v enem svojih pismih pisal tudi to-le: Upam in sem prepri-

čan, da imaš v svoji hiši le dobre in resnično katoliške knjige in časopise! Varuj pa svojo družino slabega berila, ker to je naj bolj važno za njih odgojo, kaj čitajo. Priporočam ti to prav iskreno. Tudi v Ameriki znam je dosti slabih časopisov in knjig, pa je tudi nekaj dobrih in pravih katoliških, izmed temi je najboljši, mislim, “Ave Maria”. Upam, da jo tudi ti dobivaš?” Tako Dr. Krek, ki je vendar vedel, kaj je zapisal. On je znal, da list “Ave Maria” podučuje mladino in ne, kakor Rev. Šolar, ko trdi, da jo pohujšuje. Zato odločno protestiram proti temu neopravičenemu napadu od strani Rev. Šolarja, kakor Amer. Slovence in Glasila. Vam pa, Rev. Zakrajšek kličem: Ne bojte se! Le pogumno naprej po načrtani poti, ker je še dosti Slovencev, ki čutijo z Vami, ki zna-

jo ceniti Vaše zasluge za narod, ki so Vam hvaležni za Vaš trud za Vaše požrtvovalno delo. In tudi nebeška Kraljica, Ona, po kateri se tudi imenuje, Vas ne bo zapustila. Saj je gotovo, da Vas je Marija podpirala do sedaj in Vas bo tudi v bodoče. Upam in znam, da se bo vse dobro izteklo za Vas in Vaše dobrotnike in naročnike, da bo prišel dan, ko bo Vaše trudapolno delo obilo poplačano.

Pozdravljeni!

Marija Toleni.

Cleveland, Ohio.—Visoko sem čislal list “Ave Maria” že kar sem naročnik. Sedaj v tolikih protestih zoper našim sovražnikom, vidim koliko imamo dobrih članov, ki ne molčijo, kadar je treba govoriti. Veste kaj, naročniki, na to jezo pridobimo vsak enega novega naročnika! Tako bomo najboljše potolažili našega nam priljubljenega Urednika. Jaz pošiljam dosmrtnega naročnika, in celo za v stari kraj, ker vem, da so tam reveži. Jaz zanj svoto žrtvujem, tam pa bodem naročil, naj gre od hiše do hiše, in pozdravlja “Češčena Marija. Pozdravljena ti milosti polna.” O, kako lepo ime ima naš ljubljeni list “Ave Maria.” Prečastite mu g. Šolarju odpustimo! Lahko se vsak človek prenagli. Vedeti moramo, da so tudi veliko dobrega že storili, in še bodo. Večja zamera gre urednikom, posebno Iv. Zupan-u: saj gospod Šolar tudi opominajo, da se ne sme v petek niso jesti, da se mora v nedeljo iti k sv. maši, da je treba najmanj enkrat v letu k sv. Zakramentom, zakaj, pravim, Iv. Zupan, pa takih besed ne denete na prvo mesto, bi bilo bolj potdebno.

John Intihar.

Rev. F. S. Mažir, Slovenski župnik v Springfield, Illinois; kaplan državne zbornice države Illinois, Katerega je Governor F. O. Lowden, imenoval za vojnega kaplana države Illinois.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIŠ.

Piše Rev. Smoley.

OSEMNAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

"Zaupaj, sin, odpuščeni so ti
tvoji grehi."—Mat., 9, 2.

Si li moremo misliti tolaživnejših besed kakor so gornje, s katerimi je Gospod nagovoril mrtvoudnega? Zaupaj, sin! Ti prihajaš k meni s prošnjo da bi te ozdravil tvoje bolezni — zaupaj, sin, jaz ti bom pomagal; toda ti imaš tudi dušo jako bolno, obteženo raznovrstnimi grehi, a prihajaš k meni s skesanim srcem — zato zaupaj, sin, odpuščeni so ti grehi, radi katerih si toliko trpel.

Dragi moji, najdemo li mi sami radostnejših besed, kakor so te, ki jih je slišal mrtvoudni: Odpuščeni so ti tvoji grehi? Če izprašujemo svojo vest, spoznamo, da smo nevredni otroci nebeškega Očeta, da smo nevredni služabniki, ki ne zaslužimo, da bi se Gospod milostno na nas ozrla; da smo nevhvaležni, ki ne zaslužimo drugega nego kazni. Kako srečni smo potem, ko slišimo radostne besede: Zaupaj, sin, zaupaj, hči, odpuščeni so ti tvoji grehi! Naš Odrešenik, ki je v svoji ljubezni vedno mislil na nas, ustanovil je **spoved**, da bi vsak, ki je padel, dobil po duhovniku odpustčenje grehov: "Komur bote grehe odpustili, so jim odpuščeni."

Ali kakor ima vsaka dobra stvar svoje nasprotnike, tako jih ima tudi spoved. Nima jim samo med drugoverci in brezverci, ima jih celo med katoličani samimi. Tudi med temi jih je mnogo, ki za spoved ne marajo in se ji odtegujejo.

Oglejmo si nekoliko ugovorov, ki jih imajo ljudje proti spovedi.

1. Ni mi treba hoditi k spovedi; zadošča, ako se pred Bogom spo-

nam svojih grehov.—Take besede so brezverske; čemu je pa Kristus ustanovil spoved? Je li zastoj dal svoji Cerkvi ključ nebeškega kraljestva? Je li zastoj rekel: Karkoli bote razvezali na zemlji, bo razvezano i v nebesih? Toda trditev: Vsaj zadošča, če se pred Bogom obtožim svojih grehov, je nesmiselna. Li Bog ne ve za vse naše grehe? Taka trditev je tudi farizejska; kdor tako govori, se bo pred Bogom kaj težko obtožil svojih grehov: vseč mu je to ravno toliko, kakor se mu ljubi spoved pred duhovnikom.

2. Vest mi ničesar ne očita, pravi drugi. Toda kaj pravi apostol Janez? "Pravimo-li, da nimamo grehov, goljufamo sami sebe, in resnice ni v nas." Ali laže, kdor tako govori, ali pa njegova vest spi; in v resnici ne vem, kaj je za takega človeka bolj nevarno. Izprašaj svojo vest: kako si spolnjeval svoje dolžnosti nasproti Bogu, k svojemu bližnjemu, in k samemu sebi. Marsikaj boš našel, česar se bo treba spovedati.

3. Šel bi k spovedi, pravi drugi; pa kaj to pomaga? Vsaj ti, ki hodiš, tudi niso nič boljši.

To se ti samo zdi, v resnici pa ni tako. Če se kedo vkljub spovedi ne poboljša, temu ni kriva spoved, ampak človek sam; ali se ni dobro izpovedal, ali pa le redko hodi k spovedi. Kdor hodi pogosto k spovedi, se bo gotovo poboljšal; on opušča greh za grehom. Da bi ta, ki pogosto hodi k spovedi, ne bil boljši?—Na belej obleki vidimo takoj vsak madež, in tako vidimo in opazimo tudi pri človeku, ki hrepeni po popolnosti, takoj vsako najmanjšo nepopolnost in prestopke.

4. Vsaj nisem samo jaz, ki ne hodim k spovedi, pravi zopet drugi.

Ne gre ta in gre oni, in pred nami jih tudi mnogo ni hodilo. Kako žalostna tolažba! Ako boš pri poslednji sodbi zavržen, ali se boš tudi tolažil s tem: Ta in oni je tudi v peklu? Čemu se raje ne oziraš na zgled teh, ki hodijo pogosto k spovedi?

5. Ko bi hodil k spovedi, bi se mi drugi posmehovali. Vsi gotovo ne. Edino le brezverci, pošteni človek se ti ne bo posmehoval. Toda kaj na tem, če se ti tovariši posmehujejo? Kdor hoče biti Moj učenec, naj vzame križ na svoje rame in hodi za Menoj! Kaj je boljše za te: imeti za prijatelje ljudi ali Boga? Boš li rajše dopadel brezverskim ljudem kakor pa Bogu?

Praviš dalje: Posmehovali se mi bodo tovariši, češ to mora imeti grehov da leta vedno k spovedi! Potolaži se, prijatelj! Vsled takih očitaj ne boš nič slabši. Niso li Kristus očitali, da ima hudiča v sebi? Nisi in ne boš prvi, kateremu bi očitali kaj takega.

6. Nimam sicer ničesar proti spovedi, pravi zopet drugi; a za to je še čas; bom še malo počakal, da mi bo potreba, ko bom bolan. Ko bom bolan? Ko bo potreba? Ko bom v smrtni nevarnosti? Prijatelj moj, kdo ti pa daje zagotovilo, da se boš mogel na smrtni postelji spovedati? In li misliš, da bo lahko v mukah in bolestih opraviti dobro spoved, za katero se celo življenje nisi brigal?

Ti ugovori so ničevni; glavni vzrok pa je: pomanjkanje spokornega duha, pomanjkanje trdne volje, pustiti greh in grešno prilobnost. Nesrečneži! Spoved je jedino zdravilo, ki bi jih moglo ozdraviti duševne bolezni in večne smrti.

Hodimo pogosto k sv. spovedi! Hodimo radi! Potem bomo na smrtni postelji slišali besede Gospodove:

Zaupaj, sin, odpuščeni so ti tvoji grehi! Amen.

DEVETNAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTIH (ROŽNIVENŠKA).

Vzemite v roke prijetni rožni venec in prepevajte čast Devici naši Pomočnici. — Duh, dnevnice.

Proti koncu 12. stoletja se je pričela v južni Francoski kriva vera, katere priverženci so se po mestu Albi imenovali Albigenzi. Bili so kruti sovražniki sv. cerkve in prave vere. O Bogu-človeku Jezusu niso hoteli ničesar vedeti, istotako ne o Materi Božji, tajili so neumrjocnost duše, odpravili zakon; namesto božjih so postavili prav satanske nauke. Britko je za to tožil sv. Bernard: "Cerkve so prazne, ljudstvo brez duhovnov, zakramenti se ne spoštujejo, ljudstvo umira brez pokore in spreobrnjenja." Nehala je molitev, oltarji so bili podrti, cerkve oskrunjene. Vladovali ste hudobija in razuzdanost. Človeška pomoč je bila v teh žalostnih časih zastoj. Duhovni sinovi sv. Bernarda so pridigovali, a zastoj! Cerkve je zdihovala po rešeniku, in pomoč je prišla nepričakovano od preprostega meniha, sv. Dominika.

Deset let se je že trudil, svaril, učil, neumorno molil, a ni se obrnilo na bolje. V goreči molitvi se je zatekel k Mariji, na samotnem kraju je molil in se postil, končno je utrujen omagal in videl čudno prikazen. Prikazala se mu je blažena Devica v nebeški krasoti, obdana od treh kraljic; jedna je imela belo, druga rudečno, tretja z zlatom pretekano obleko. Vsaka teh kraljic je imela 50 jednakooblečenih spremljevalk. "Ti veš, preljubi sin," nagovorila ga je Marija, "na kakšen način je Bog odrešil svet. Skrivnosti življenja in smrti Kristusove obdane od angeljskega pozdrava in molitve Gospodove, so moj rožni venec; oznanuj ga krivovercem in jeli se bodo spreobračati." Marija mu še razloži, da pomenijo tri kraljice s spremljeval-

kimi veseli, žalnosti in častitljivi del... ter izgine. — Potolažen se odpravi Dominik v mesto Toulouse ter se poda naravnost v glavno cerkev. Zvonovi so pričeli sami zvoniti, zvonili so tako milo, kot bi bili glasovi angeljev; ljudstvo pa strme posluša in hiti v cerkev. Vprašujejo se, kaj neki pomeni to. Tu stopi sv. Dominik na prižnivo, govori o Božji sodbi, o Božjem usmiljenju, pove, da ni drugega pomočka, da uidejo kazni Božji, kakor ravno Rožni venec; razloži poslušalcem skrivnosti in prične z molitvijo rožnega venca. Navzoči so bili tudi krivoverci, ki so se norčevali iz molitve in zasmehovali Dominika, češ da jih ima za otroke, ki niti Očenaša in Češčena si Marije ne znajo moliti. Sramoteč gredo iz cerkve. Zunaj pa divja strašna nevihta, bliska se grozno, grmi in treska. Osramočeni se vrnejo v cerkev. Vedno prepričevalneje govori Dominik, naposled poklekne pred podobo Matere Božje in prične moliti rožni venec. Z njim molijo tudi krivoverci. Kar umolkne vihar, nebo se zjasni, posije solnce — mir, veselje sije tudi na obrazu molivcev. Ustanovili so bratovščino sv. Rožnega venca. Molitev sv. rožnega venca je nebeška molitev, naučila nas jo je Marija sama. Zato pa čuti tudi pobožni molivec njeno moč: v serce prinese tolažbo, oživi vero, tolaži božjo jezo, po njem prihaja krščanskemu ljudstvu nebroj milosti. Cerkve je obdarovala rožni venec z mnogimi odpustki. Postavila je posebne praznik in priporočila, da bi celi mesec oktober molili sv. rožni venec. Sv. cerkev ima to molitev visoko v čislih, je njena želja, da verniki molijo to molitev in nam kliče v dnevnicah na rožnivenški praznik: "Vzemite v roke prijetni rožni venec in prepevajte čast Devici, naši Pomočnici!"

To vabilo sv. cerkve so slušali njeni dobri otroci vedno s pripravljenim srcem. Molili so sv. rožni venec imenitni, sloveči možje. Molil ga je papež Pij V., Gregor XIII., Pij VII., Pij IX., Leon XII., ki so

ga imenovali rožnivenškega papeža. Sv. Francišek Saleški priporoča to molitev v svojih pismih. Molil jo je vsaki dan in pobožno premišljeval skrivnosti rožnivenške. Tako so delali drugi škofje in mašniki: Karol Boromej, Alfonz Ligvorij, sv. Ignacij, Klemens Marija Hofbauer. Kristjani, nizki in visoki, so slušali glas sv. cerkve ter pridno molili sv. rožni venec ter ga še vedno molijo. Zato vam kličem danes cerkvene besede: "Vzemite v roke sv. rožni venec in prepevajte čast Devici, naši Pomočnici!"

Molite to molitev pobožno in s premislekom; molite jo radi! Molite jo pobožno, in v vaših srcih bodo rastle nebeške čednosti: vera, upanje, ljubezen. Naj čuti vaše serce, izgovarjajo ustnice! Molite sv. rožni venec radi in pogosto! Kako ljuba in draga je bila ta molitev našim prednikom po slovenskih pokrajinah! In bili so časi srečni; srečne družine, dobri otroci so bili veselje starišev, pravičnost, poštenost je kaj veljala! Pobožni rožni venci so klicali Božji blagoslov na zemljo. Vaši očetje so ljubili to molitev. Krščanski očetje, skrbite tudi vi sedaj, da se bo v naših hišah molil rožni venec, dajte dober zgled svojim domačim! Naj bode rožni venec vam vsem spremljevalec v mladih letih in možki dobi, imejte v časti to Marijino darilo, in bode vam v tolažbo, ko bode smrt raztrgala vezi, ki vas vežejo na ta svet.

Čujte besede vaših dušnih pastirjev, ki vam priporočajo rožni venec, ki vam hočejo dobro, ki ljubijo vaše duše; čujte jih otroci, mladeniči, dekleta, možje, žene starčki: Molite pobožno, molite radi in pogosto lepo molitev sv. rožnega venca, in Marija Rožnivenška, ta dobra Mati, bo tudi vam izprosila nebeško veselje pri svojem Sinu. Amen.

Svetli žarki iz zgodovine katoliške cerkve.

Piše Rev. Smoley.

(Nadaljevanje.)

6.—Sv. Peter in njegovo delovanje.

"Idite in učite vse narode, in kršćujte jih v imenu Očeta in Sina in sv. Duha! In učite jih spolnovati vse, kar sem vam zapovedal! In glejte, Jaz ostanem z vami do konca sveta." (Mat., 18. 18.)

To zapoved so apostoli z naj večjo gorečnostjo izpolnjevali.

Po ustnem izročilu cerkvenih očetov so oznanjali apostoli še dvanajst let po Gospodovem Vnebohodu v izraelskih pokrajinah Jezusov nauk. Še le potem ko je judovsko ljudstvo kljub vsem opominjevanjem ostalo zakrknjeno, ko ni hotelo sprejeti Božjih milosti, še le potem, ko je "izvoljeno ljudstvo" začelo preganjati poslanca Mesijeve, obrnili so apostoli Judom hrbet, razkropili se po svet in nesli tudi poganom luč sv. vere.

Bil je pomenljiv dan — cerkev slavi po nekaterih krajih njegov spomin — 15. julija — ko so se revni ribiči podali iz sovražnega Jeruzalema v širni svet, da bi ga pridobili za največje ljudsko dobro na svetu, za sv. vero. Vedeli so, kaj jih čaka mej poganskim svetom preganjanja, muke da celo mučeniška smrt. Toda brez strahu brez obotavljanja so sledili Gospodovemu ukazu; in tako je prišla tudi za pagane ura sreče, napočila je tudi za nje doba zveličanja.

Izmed vseh misijonskih potovanj Jezusovih učencov nas gotovo najbolj zanima potovanje prvaka apostolov, sv. Petra. O njem in njegovem tovarišu sv. Pavlu podaja nam Apost. Dejanje prav natančne podatke. V Jeruzalemu kakor povsod drugje imeli so kristjani sv. Petra kot zastopnika, za namestnika Kristusovega, kot poglavarja Sv. Cerkve.

Okoli 1.37 bil je na vizitacijskem potovanju po Samariji in Judeji.

V Jopi je krstil med drugimi prvega pogana, rimskega stotnika Kornelija. Tu je že pokazal, da njegova naloga ni le spreobrnitev Judov. In to svojo nalogo znal je zagovarjati z vso vnetostjo.

Po prvem cerkvenem zboru je obiskal sv. Peter najprej mlade krščanske občine v Mali Aziji, katere je ustanovil sv. Pavel v primeroma jako kratkem času. Tu je bil približno 7 let vodnik kristjanov. Globoko jim je vtisnil verske nauke v srce, vspodbujal jih je k gorečemu, krščanskemu življenju, tolažil jih v bitkostih in nadlogah, svaril pred ne previdnostjo v občevanju s pogani. Tem občinam je poslal pozneje iz Rima list, v katerem je ponovil še enkrat to, kar jih je prej ustmeno učil.

Iz Male Azije je šel Peter v Rim. Tu v svetovnem mestu, kjer se je srečalo takorekoč življenje vesoljnega sveta, kjer je vsa fizična in duševna moč dosegla svoj vrhunec, tu je msili sv. Peter, da bo najlažje in z največjim vspehom mogel razširjati Kristusovo vero.

Kedaj je prišel Sv. Peter v Rim, in kako dolgo je tam bival, ni povsem gotovo. Da pa je bival v Rimu, dokazujejo izkopine novjših časov, na kraju kjer je bil s Sv. Pavlom najprvo pokopan. Ustno izročilo trdi, da je živel v Rimu celih 25 let. Jako cvetoča krščanska občina je nastala pod njegovim vodstvom v Rimu; in k Petru, namestniku Kristusovemu, so hodili predstojniki ostalih cerkvenih občin po svet.

Kakor znano, bil je sv. Peter za časa Neronovega preganjanja kristjanov križan. In sicer na njegovo lastno željo — kakor pripoveduje legenda — z glavo navzdol, ker se ni čutil vrednega, da bi umrl na isti način kakot njegov Gospod in Učenik.

Kosti sv. Petra počivajo v krasni podzemeljski cerkvi Santo Pietro v Rimu kjer se jim skozi vsa stoletja skazuje največje čiščenje.

O poklicu sv. Petra in izvrševanju primata v cerkvi bomo govorili pozneje. Ravno tako o raznih dvojbah nasprotnikov krščanstva o prihatu

Petra.

Le toliko hočemo že sedaj pripomniti, da so zasluge prvega Kristusovega namestnika za razširjenje sv. vere — razun zaslug sv. Pavla — najpomembnejše izmed vseh apostolov.

Zunanost sv. Petra slikajo nam vsi, skoro soglasno, kot jako častitljivo in priprosto. Bil je srednjevelike postave; njegove obrazne poteze bile so mile in ljubeznjive.

O smrti sv. Petra nam pripoveduje legenda to-le:

Ko je cesar Neron pričel s svojim krutim preganjanjem kristjanov, hotel je sv. Peter vsled prigovarjanja občine Rim zapustiti, da bi si tako ohranil življenje. Ko je na svojem begu prišel do staroslavne ceste "Via Appia", prikazal se mu je nebeški Odrešenik v nebeškem svetlobi, s križem na rami in ga vprašal: "Quo vadis?" "Kam greš?"

Peter se je po tej prikazani povrnil k svoji čredi in je trpel za Kristusa mučeniško smrt. Na mestu, kjer sta se Kristus in Peter srečala, stoji sedaj prekrasna kapela, katero še dandanes rimski romarji kaj radi obiskujejo.

7.—SV. PAVEL.

Silen — na znotraj in na zunaj — a istočasno zanimiv pojav je sv. Pavel v prvi krščanski občini. Rodil se je v Tarzu v Ciliciji v judovski rodbini iz rodu Benjaminovega. Njegovi stariši niso samo skrbeli da se je temeljito izobrazil v judovski veri, ampak so gledali tudi na to, da se je mladi Pavel izobrazil tudi v grško-rimskih znanostih.

Postave bil je Pavel majhne, toda bil je jako živahen in gibčen. Oči so se mu svetile — posebno pod vplivom verskih mislij — kakor blisk, a istočasno je njegov mili pogled vplival nad vse ljubeznjivo na poslušalce.

Hrepenjenje po višji izobrazbi ga je gnalo v Jeruzalem, da bi se tam

ob nogah pismarjev in duhovnov izobrazil v "rabbi-ja" (pismouka). Jeden njegovih učiteljev je bil modri, zmerni farizej Gamaliel. Poleg tega se je v Jeruzalemu priučil Pavel tudi rokodelstva, kakor je bilo to predpisano po Mojzsovi postavi — namreč tkati platno za šotore, kar mu je bilo pozneje na njegovih misijonskih potovanjih v veliko korist.

Tihi, potrpežljivi značaj učitelja Gamaliela pa ni ravno posebno vplival na mišljenje sv. Pavla. Ognjevit, mladi Izraelec je bil goreč bojevnik za Judovstvo, z vso vnemo in gorečnostjo se je oklenil tradicij svojih očetov, in z ravno takim sovraštvom je preganjal vse, ki niso bili z njim istega verskega mišljenja.

Hudo je sovražil kristjane, njegov duh in njegova energija sta videla ravno v krščanstvu najhujšega nasprotnika Mojzsovega nauka, krščanstva se je najbolj bal.

Kjerkoli je izbruhnilo kako preganjanje cerkve, Savel — to je bilo njegovo ime pred spreobrnjenjem — je bil gotovo zraven. Ko so kamenjali prvega mučenika, sv. Štefana, čuval je on obleko njegovih morilcev.

Končno mu pa preganjanje kristjanov Jeruzalemu v Izraelu ni več zadoščalo. Njegova gorečnost za vero njegovih očetov ga je gnala dalje. Izprosil si je radi tega dovoljenje od Visokega sveta, da bi smel preganjati kristjane v Siriji. Toda Božja pota niso bila njegova pota. Na poti v Damask je posvetila v srce Kristusovega sovražnika milost Božja. Iz Savla je postal Pavel; fanatični, zagrizeni Izraelec je postal "izvoljena posoda, bil je določen od Gospoda, da ponese njegovo ime pred pogane in kralje in sinove Izraelove."

Čudovito Pavlovo spreobrnjenje opisuje nam Dejanje apostolov prav natančno. Vsled bliska iz jasnega neba omamljen padel Savel s konja: "Savel, Savel, zakaj Me preganjaš?" Savel je spoznal svojo zmotu, glas Gospodov pretresel je njegovo dušo. Po ukazu Božjem je šel v Damask, kjer je prejel sv. krst. Ustno izročilu pravi, da si je iz ponižnosti sam

nadjal ime Pavel, t. j. majhni pred Gospodom. Drugi sv. Očetje pa trdijo, da je po rimskem načinu vzel ime Pavel od svojega zaščitnika Sergija Pavla, poglavarja na Cipru, in se s tem označil za njegovega klienta, t. j. varovanca.

8.—SV. PAVEL KOT APOSTOL SVETA.

Predno pa se je Sv. Pavel podal na svoja misijonska potovanja, pripravljati se je na isto s postom in premišljevanji skozi celá tri leta.

Šel je v Arabijo v samoto pušča-ve. V molitvi je bil združen s svojim Odrešnikom in ga je prosil, naj ga razsvetli za njegova misijonska potovanja. V enem svojih listov Pavel sam piše o mističkem svojem občevanju z Božjim Odrešnikom.

Vtrjen v milosti božji in razsvitljen o smeri svojega apostolskega poklica je šel Pavel najprej na kraj svojega lastnega spreobrnjenja, v Damasek. Goreče je učil tu in dosegel velike uspehe mej svojimi rojaki, Judi.

Nakopal pa si je pritem grozno sovraštvo svojih prejšnjih tovarišev, verskih gorečnejšev. Začeli so ga preganjati in ga končno prisilili, da je moral pobegniti: v noči se je spustil po vervi v košu ob mestnem zidu doli in tako ušel preganjalcem.

Prišel je v Jeruzalem, kjer ka je vpeljal Barnabas v krščansko občino. Seznal se je tu s sv. Petrom, s katerim je skozi 15 dni razpravljaj o važnih verskih vprašanjih.

Toda tudi tu ga je doletela v najkrajšem času ista usoda, kakor v Damasku: Judje niso mogli prenašati, da je gorečnejš Savel postal tak goreč "Nazareneec"; hujskali so proti njemu, in Pavel je moral zapustiti Jeruzalem.

Šel je sedaj najprej v svoje rojstno mesto Tarzus in odtod v glavno mesto Male Azije, v Antijohijo. Tu v središču rimskega gospodstva v Mali Aziji, v Antijohiji, ki je takrat štela okoli 100.000 prebildev, ustanovil si je sv. Pavel svojo drugo domačijo. V pravem krščanskem prijateljstvu je živel skupno s sv. Bar-

nabom. Z njim je začel svoje apostolsko delo v Antijohiji. Tu že sta prišla do prepričanja, da judovske ritualne postave niso obvezne za pogane.

Od tu šla sta tudi na več misijonskih potovanj. Prvi misijon sta imela v letih 46—48 na bogatem otoku Ciper. Tu sta pridobila najbolj vplivnega Rimljana, ki je takrat kot prokonzul upravljal otok, Sergija Pavla za Kristovo vero; njegovemu zgledu sledilo je mnogo prebivalcev na otoku.

Vsled silne zgovernosti sv. Pavla in impozantne postave sv. Barnaba prišlo je v Listri malem poganskem mestecu, skoro do nekakega nesporazumljenja, posebno ko je sv. Pavel položil svoje roke na hromega in ga čudežno ozdravil.

"Bogovi v človeški podobi so prišli k nam!" so klicali Lystrani. "Vidite, vidite! Častitljivi, starejši mož je Zevs, in njegov mlajši spremljevalec, kateremu beseda tako gladko teče pa je gotovo božji sel Hermes! Na noge, someščanje! Počastimo jih z daritvami, kakor gredo bogovom."

Le težko je prepričal sv. Pavel meščane in jih odvrnil od tega, da jima niso pričeli zažigati daritev. Toda navdušenje za nju se je spremenilo v sovraštvo, ko so jih judje začeli hujskati. Kamenali so ju tako, da se je Pavel onesveščen zgrudil. Za enkrat je všel smrti: moral pa je zapustiti mesto; per pa je postavil "starejšega" (presbyter-a) novo ustanovljeni občini za poglavarja in se povrnil v Antijohijo.

Med to prvo in drugo misijonsko potovanje (51—54) vvršča cerkvena zgodovina toliko važni apostolski koncil I. 50, o katerem bomo pa pozneje spregovorili.

Na drugo misijonsko porovanje se je podal sv. Pavel s svojima učencema Timotejem, in Silom; pozneje se jim je pridružil še sv. Lukež. Njihova pot jih je peljala preko Sirije, Cilicije, Likaonije, Frigije, Myzije, Macedonije na Grško. Tu, pri viru klasične, celi svet vladajoče grške omike, so se ustavili in učili, posebno v Korintu in Atenah.

NAŠ STRIČEK

Dragi otroci!

Rev. Father J. Plaznik so začeli v listu "Ave Maria" razširjati lepo pobožnost "uro molitve," kakor berete pod naslovom "Častna straža", kar se pravi po angleško "Guard of Honor before Blessed Sacrament". Rev. Father mislijo tako-le, da bi nabrali po celi Ameriki med Slovenci veliko boys in girls, veliko fantov in deklet, veliko mož in žena, ki bi hoteli vsaj vsaki mesec enkrat po eno celo uro premoliti pred Jezusom v tabernaklju.

Zato je to društvo nekaka straža pred malo Jezusovo hišico na oltarju. Vidite, naš predsednik ima pri White House v Washingtonu posebne moče, ki ga stražijo, da bi kdo ne prišel in ga ne ubil, ali ga ne žalil.

Vedite otroci, koliko sovražnikov ima Jezus! Slabi ljudje ga sovražijo! Ubili bi ga, ko bi ga mogli. Ker ga ne morejo ubiti, ga pa žalijo, zasramujejo, preklinjajo.

Ali ne bomo vsi dobri katoličani stopili v društvo, society, Guard of Honor, da bomo varovali Jezusa in sicer vsaj eno uro na mesec? Zato jaz, Vaš striček silno želim, da bi vsi moji "darling boys and girls" na kornerju pristopili in postali člani te "Častne straže Jezusove".

Kaj je treba za to storiti.

Otroci za vas nič drugega kakor to, da podpišete ta listek in da boste te obljube spolnili.

Ta listek, otroci izstrižete in ga mi pošljite. Če boste poslali še tuc, vam bom poslal lep odznak (button).

Now, children how many good boys and girls are among our American Slovenian School Children

To bi rad vedel

Vaš striček.

Cleveland, O. — Dragi striček:— Zopet pišem en par vrstic, glih posebnega nimam nič kako je pri nas Sveto obhajilo je opravilo 200 otrok, tudi moj bratec je bil med njimi, je devet let star, je jako vesel. Tu vam pošljem sliko, da jo denete v list Ave Maria, ki tako lepo piše. Jaz in moj brat Alojzij sva šla vsak dan k sv. obhajilu maja meseca tako kakor je list Ave Maria prinesel. List Ave Maria se mama hudo dopade in ga hitro prebereva, ko ga dobiva. Vsaki se mi bolj dopade.

Good bye, dragi striček.

Kristina Zakrajšek.

Ambridge, Pa. — Dragi striček: Hvaljen bodi Jezus Kristus in Kraljica majnikova! Najprej Vam želim zdravje, kakor vsem čitateljem tega lista, ki je tako priljubljen, posebno med mladino. Tukaj bo prihodnje leto katoliška šola. Poslopje je že kupljeno in naš Father Herkel se trudijo, da bi čim prej splačali; tudi med darovalci so prvi, torej jim gre vsa čast. Pa še nekaj, dragi striček! Bral sem v Ave Maria, da bi mi otroci dobili vsak enega naročnika za list Ave Maria. Jaz sem poskusil, a brez uspeha; zato sem prosil mamo, da se dosmrtno naroči in mi ni mogla odreči želje. Tu Vam pošljem ček za \$15.00. Tu je tudi moj dar 50 centov. Zbogom, dragi striček! — Albert Svegel.

Cleveland, O. — Dragi striček: Najprej Vas lepo pozdravim in Vam naznanim, da sem sedem ugank rešila. Če so pravilno rešene, prosim za malo nagrado.

Tukaj tudi jaz dam eno uganko. Sin v materi stoji in očeta v roki drži. Kaj je to?

V naši cerkvi svetega Vida smo imeli zadnjo nedeljo slovesno sveto obhajilo in drugo nedeljo, 27. junija, bodo graduantje priredili igro in sprejeli diplomu. Jaz sem sedaj zdelala sedmi razred. Zbogom! — Mary Marinko.

Barberton, O. — Dragi striček: Prav veselo novico imam Vam za sporočiti. Dobili smo sporočilo od častite Sestre

Sebast., da nas obiščejo z mojo sestro, katero je poslal moj striček k č. sestram v šolo, kamor želim tudi jaz iti, ako mi Bog da doživeti. Moja sestra nam piše, da je zadovoljna in srečna, da se bode posvetila ljubemu Jezušku. Dragi striček! Z ugankami si pa nočem beliti glave danes, se bom že drugikrat. Sedaj Vas lepo pozdravljam v imenu Jezuska — Z Bogom! P. S. Enega naročnika Vam pošljem. — Josefina Bregantič.

North Chicago, Ill. — Dragi striček:— Jaz sem prav vesela, ker sem štiri ugank rešila. Mi smo vsi zdravi. Ali ste Vi zdravi? Tukaj pošiljam ugank, katere sem rešila. Zbogom! — Antonija Hladnik, 88—10th St.

North Chicago, Ill. — Najprvo Vas prav lepo pozdravim. Ne zamerite, ker vam jaz pišem. — M. Setničar.

ZAHVALA.

Brooklyn, N. Y. — Se zahvaljujem ljubemu Bogu, Materi božji in sveti Luciji za zopet podeljeno zdravje na očeh. In s tem izpolnim svojo obljubo.

Mrs. F. Peterka.

Pueblo, Colo. — Tu vam pošiljam dolar v čast Presv. Srcu Jezusovemu za uslišano prošnjo in se mu zahvaljujem za uslišano prošnjo. Rada berem "Ave Maria". — Rose Petras.

Calumet, Mich. — Srčna zahvala presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu za moje zdravje. — Marija Grahek.

Croton Falls, N. Y. — Zaobljubila sem se Mariji Lurški, da bi me obvarovala bolezni in presvetemu Srcu Jezusovemu in svetemu Roku. Bila sem uslišana. Svojo obljubo spolnujem in se zahvalim iz vsega srca preljudi Materi Mariji. — Agnes Kalrič.

Eveleth, Minn. — Obljubila sem, da se javno zahvalim v listu Ave Maria preblazeni Devici Mariji in presvetemu Srcu Jezusovemu za izboljšanje mojega zdravja. — Terezija Škubic.

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovenecm pripo-
ročam svojo trгови-
no z železnino.

Pošteno blago —
zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

Severova zdravila vzdržuje
zdravje v družinah.

Tiho trpeče.

Mnoge žene in mlada dekleta trpe na
tihoma od bolezni svojega spola. Take
bolezni se ponavadi kažejo potom bo-
lečin v križu, na strani, v ledjih ali
spodnjem delu trebuha, večkratnem
glavobolu, vročem in hladnem spre-
minjanju po telesu.

Severa's Regulator

(Severov Regulator) je pravilno zdra-
vilo za odstranjenje teh bolečin in za
popravo nerednosti vsled katerih trpe
žene in dekleta. To zdravilo je bilo
znano in rabljeno mnogo let z najbolj-
šim uspehom. Dobite ga pri vašem
lekarju. Bodite previdni, da dobite si-
gurno "Severjevega". Cena \$1.25 in
5c davka.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim
duhovnikom svojo veliko izbi-
ro nabožnih knjig v vseh je-
zikih, vseh cerkvenih potreb-
ščin, kipov, podob, svetinjic
i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slo-
venskim društvom ri nakupu
zastav in društvenih znakov.

21 Barclay Street, New York
Telefon, 5085 Barclay.

FRANCIS D. NEMECEK

FOTOGRAF

Se priporoča Slovenecm

1439 W. 18th St. Chicago, Ill
Telephone: Canal 2534

Slovenski zobozdravnik

DR. M. JOSIP PLEŠE

Ordinira od 10. ure zjutraj do 8 ure zvečer. Ordinira tudi izven določenih ur po
dogovoru.

Specialist in Bridge Work and Gold inlays

2399 SILVER STREET, BROOKLYN, N. Y.

Za vse Ljudi in za Vse Slučaje

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim bla-
gom, za slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za žene in neveste, ker
imam fino pohištvo in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, lino-
leum, posodo, vozčke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin,
stekla, korita in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvoren pogrebni zavod z "AMBULANCAMI." —
Trije ambulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago za vsaki
čas, za vsako nezgodo ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v največjo zadovolj-
nost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381

ANTON GRDINA,

TRGOVEC IN POGREBNIK

6127 ST. CLAIR AVENUE.

PROŠNJE IN IZJAVE

Rojakom, kateri želijo dobiti
svoje sorodnike iz stare domo-
vine v Ameriko

izdeluje

MIHAEL ŽELEZNIKAR

slovenski javni notar
v uradu "EDINOST"

Pišite za pojasnila na:

"EDINOST"

1849 West 22nd. Street,
CHICAGO, ILL.

FRANK SUHADOLNIK

veliko stori za "Ave Maria" in
"Edinost". On je zastopnik za
ta dva lista. Rojaki, ali ne mis-
lite, da tak mož zasluži, da ku-
pujete pri njem. — On ima

Veliko zalogo obuval
Zanesljiva in točna postrežba

6107 St. Clair Ave.

CLEVELAND, OHIO.

S slabim želodcem ni uspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec." In prav ima.
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega uspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERISKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast in ojači živce in celi sistem. Za za-
prtje, neprebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega sistema.

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstno zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si z
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se iskopal, boš začu-
den čutil blagodejen upljiv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtin i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

